

David Rosenthal
Trad. Francesc Parcerisas

LOCUS AMOENUS

In the absentness of night,
while all around me in the hospital
machines of death and redemption whirr
and purr, infusing small agonies

I lie awake, grateful
simply to be alive:
infinitesimal bug on a veined leaf,
tiny leaf on a dark wet branch.

The vegetative life, and yet
still it is something; *my*
machinery hums and glows.
I am not without sensation.

«LOCUS AMOENUS»

En l'absència de nit,
mentre a l'hospital, al meu entorn,
màquines de mort i de redempció brunzeixen
i ronquen satisfetes, tot infontent petites angoixes,

jo m'estic estirat al llit, despert, agraït
simplement pel fet d'estar viu:
insecte infinitesimal en una fulla de nervacions,
una fulla diminuta en una branca fosca i molla.

La vida vegetativa, i malgrat tot
és alguna cosa: *la meva*
maquinària brum i refulgeix.
No em falta sensació.

BARCELONA, NOVA YORK, EVEN VALENCIA

The excited talk and thronged boulevards
of my cities seem so far away, where once
I dodged traffic, kept right on chatting,
and never missed a beat.

The living understand each other;
the dying have so little time.
A ship sluggishly puts to sea,
pulls away into dusk. I watch on deck

as green lights come on, nights of gaiety
and terraced cafés, all growing smaller, smaller
till at last there's only stars and moon,
myself, and the briny furrowed waves below.

BARCELONA, NOVA YORK, FINS I TOT VALÈNCIA

Les converses excitades i els carrers atapeïts
de les meves ciutats semblen tan llunyans, jo hi
torejava els cotxes sense parar de xerrar,
i mai no perdia el fil.

Els vius s'entenen;
els moribunds tenen tan poc temps.
Una nau es fa a la mar calmosament,
i es perd en el crepuscle. A la coberta, jo miro

llums verdes que s'encenen, nits d'alegria
i de terrasses de cafès, i tot es fa petit, més petit,
fins que al final només hi ha la lluna i les estrelles,
jo i, a sota, les ones amb els seus solcs de salmorra.

VIA CRUCIS: FIRST STATION

I try, try and p-put some order into my sensations:
shards from a vessel crunched and nudged by so many
{feet.

Mother! A cancer ward is a terrifying place.
Four days splayed in bed beneath paunchy plastic intrave-
[nous bags.

Like high-tech Hieronymous Bosch;
colored numbers and printouts will speak

and poison my blood; I feel death
ooze through my web of veins

and struggle not to notice, not to feel or even
exist till at last my parents and beloved

come and collect me, hold my arms as I stagger
into the summer afternoon, the humid world

with its parks, its bike-riders and *all* the living
with their flaunty glad-rags, their robust frivolity

as though life were a right
as natural as breathing.

VIA CRUCIS: PRIMERA ESTACIÓ

Intento, intento de... de posar una mica d'ordre a les meves sensacions:

bocins d'un receptacle esmicolat i trepitjat per tants peus.

Mare! El pavelló dels cancerosos és un lloc terrorífic.

Quatre dies estenallat al llit sota panxudes bosses de plàstic intravenoses.

Com Hieronymous Bosch en alta tecnologia;
xifres de colors i impressions d'ordinador parlaran

i m'enverinaran la sang; sento la mort
que em traspua per l'ordit de les venes

i lluito per no adonar-me'n, per no sentir i ni tan sols
no *existir* fins que a la fi els pares i l'estimada

vénen a recollir-me, m'agafen pels braços mentre surto fent
[tentines

a la tarda d'estiu, al món humit

amb els seus parcs, els seus ciclistes i *tots* els vius
amb els seus parracs ostentosos i alegres, la seva robusta fri-
[volitat

com si la vida fos un dret
tan natural com respirar.

WALTZ OF THE WAVES

A woman's body
bends over, casting
mine into shadow.

By the sea, shadows seem purpler.
Must be the contrast
with glaring sun:

blinding light, blazing water
like knives across the retina.
Everything wounds; even

a paper knife is painful.
I've been cut too often lately.
Can't stand no more cutting.

Once I almost drowned.
There was an undertow,
a riptide.

Swan too far from shore; damned
ocean kept tugging at me.
I tried to scream.

No one heard me. For a moment
I thought «This is it!» then I pulled
myself together and started swimming

for sweet golly-gosh. And I'm here
to tell the tale! A miraculous self-rescue!
My advice to youth: *all* rescues are self-rescues!

VALS DE LES ONES

Un cos de dona
s'ajup, cobrint
el meu amb la seva ombra.

Vora el mar les ombres semblen més morades.
Deu ser el contrast
amb el sol enlluernador:

llum que encega, aigua refulgent
com ganivets tallant la retina.
Tot em fereix; fins i tot

un tallapapers em fa mal.
M'han tallat massa darrerament.
No aguanto que em tallin més.

Una vegada vaig estar a punt d'ofegar-me.
Hi havia corrent de fons,
una ressaca.

Nedant, em vaig allunyar massa de la platja;
el maleït oceà no parava d'estirar-me.
Vaig intentar cridar.

Ningú no em va sentir. Durant un moment
vaig pensar: "Aquí t'hi quedes!". Després em vaig
dominar i vaig començar a nedar

amb totes les meves forces. I aquí em teniu
per a contar-ho! Un auto-rescat miraculós!
Què aconsello al jovent? Que *tots* els rescats són auto-rescats!

Look out for number one.
No one else gives a tinker's dam. And that's
all for now. Thank you and good night.

Salvi's qui pugui.
Ais altres els importes gens ni mica. I res més
per avui. Gràcies i bona nit.

THE JOURNEY

A dark thrumming like the muffled engine
within a mighty oceanliner

(that one hears lying awake
in a portholed cabin)

is *life!* with its throbbing capillaries,
flapping valves, and blood-flushed liver.

With morbid curiosity
the dead and unborn crowd around.

A marvelous contrivance,
Swiss watchmaker's delight.

And should a cancer gnaw and strangle,
claw and clog, rend asunder...

then other lives will take its place
with whimpers of joy in springtime!

A small circle of light:
a single flickery bulb.

Darkness stretching forever outward;
a slight breeze that stirs the stillness.

EL VIATGE

Un brunzeig fosc com el motor sord
d'un poderós transatlàntic

(que sentim estirats al llit, desperts,
en un camarot amb un ull de bou)

és *la vida!* amb els seus capillars palpitants,
les vàlvules que aletegen i el fetge congestionat de sang.

Amb curiositat morbosa
els morts i els no-nats s'hi apinyen.

Estri meravellós,
delícia de rellotger suís.

I si un càncer la rosega i estrangula,
l'esgarrapa i obtura, l'esquinça...

llavors altres vides la substituiran
amb menuts gemecs de goig a la primavera!

Un petit cercle de llum;
una sola bombeta que fa pampallugues.

Foscor que s'estén sempre cap enfora;
un oreig lleuger que agita la quietud.